

[Aksel Larsen.]

Det, det drejer sig om, er at ophæve en social uretfærdighed, sikre, at der ikke foregår privat opsparing på den måde, at staten tager penge fra nogle uheldigt stillede skatteydere og giver dem til andre, og sikre, at skattelovgivningen bliver så enkel og let forståelig som muligt. Og her er vi ved det andet af hr. Hilmar Baunsgaards slagord; han har krævet størst mulig forenkling af skattesystemet. Også fordi det er det radikale venstres fornuftige synspunkt, går jeg ud fra, at det radikale venstres ordfører, som kommer herop efter mig, vil sige det samme, som finansministeren har sagt, som socialdemokratiets ordfører har sagt, og som jeg har sagt: at nu kan vi da heldigvis slippe af med disse ordninger, som aldrig skulle have været indført, og som har virket alt for længe.

Arthur Jacobsen: Med hensyn til disse to lovforslag vedrørende henholdsvis indskud på kapitalbindingskonto og beskatningen af renteforsikringer m. v. kan jeg henvise til det radikale venstres skatteforslag, som det forelå forud for valget den 22. november 1966. Vi pegede på, at en udtynding i fradragsområdet er en vigtig bestanddel af en skattereform, og henviste til et eksempel på urimelige virkninger af skattefradraget gennem de skattebegunstigede opsparinger, der finder sted ved oprettelse af kapitalbindingskonti. De højere indkomster kan ved en sådan binding opnå en reel skattelettelse på indtil ca. 1.500 kr., medens de mindre indkomster, for hvem det virkelig er en præstation at spare op, højst kan opnå omkring 475 kr. Skulle en sådan skattebegunstigelse bevares, måtte det være ved et nedslag i skatten med lige stort beløb for alle. Det var ret interessant her i dag at høre, at man i flere partier er inde på den tanke, at det må være den demokratisering, der skal foregå, hvis man stadig væk skal bevare den slags fradrag.

I det radikale venstre er vi af den opfattelse, at den reelle nyopsparing, der opnås igennem denne kapitalbindingsmulighed, er forholdsvis beskednen, og derfor vil jeg gerne være med til at omforme disse regler. Ja, statistikken fortæller jo nok, at det er milliardbeløb, der er tale om — det er vel omkring et par milliarder, der nu er sat på

bindingskonto — men der er jo ikke tvivl om, at der sker en betydelig omplacering, og at der også efter 5 års perioden sker en betydelig genplacering af disse penge. Det er noget af det, vi skal tage med ind i billedet, sammen med at det virker fuldstændig udemokratisk i sin måde. Men jeg vil dog gerne understrege, at det da må være en samfundsmæssig interesse, at vi fremmer opsparingsændelsen, og at vi nok også fremover bør finde frem til en præmiering af den sparsommelige borger. Jeg tror, det vil være på sin plads, og derfor vil vi gerne fra det radikale venstre være med til at finde frem til nye veje på dette område.

Det radikale venstre fremlagde i sit skatteprogram forslag til en forenkling af skattesystemet, så de mange eksisterende urimeligheder blev afskaffet; vi har gjort opmærksom på, at hele fradragssystemet ensidigt er til fordel for de meget store indkomster og medfører øgede byrder for mindre indtægter. Men desværre fik vi ikke i forbindelse med lovene om kildeskat og moms den demokratisering af skattesystemet, som en helhedsløsning kunne have udvirket.

Det foreliggende lovforslag vil ophæve ordningen fra og med skatteansættelsen 1967-68, således at den ikke kan bruges ved den kommende selvangivelse i januar 1968. Det er ensbetydende med, at loven får tilbagevirkende kraft, og de skatteborgere, der har indskudt på kapitalbindingskonto efter 1. februar — enten det har været gennem bank eller sparekasse, ved indskrivning af obligationer i et låneinstitut eller arv båndlagt for umyndige i overformynderiet — har en berettiget og lovhjemlet grund til at regne med fradrag herfor. Der er også i denne forbindelse et hensyn til pengeinstitutterne, der ud fra gældende lov har modtaget og bundet disse penge for 5 år og måske udlånt dem ud fra disse betingelser. Det radikale venstre er principielt imod at vedtage skattelove med tilbagevirkende kraft. Det må være således, at skatteyderne kan disponere på det økonomiske område med fuld sikkerhed for skattelovens virkninger, og det kan de ikke, når man ændrer loven midt i et regnskabsår. Derfor bør kapitalbindingsordningen have gyldighed for endnu en selvangivelse, og der vil så blive tid til at undersøge mulighederne for andre opsparingsformer ud fra de her skit-